

Giới thiệu Anh Xin Lỗi

Thể loại: Sưu tầm, hiện đại

Trước khi trở thành vợ của tôi em đã thành đàn bà, nhưng người lấy đi sự trong trắng của em không phải là tôi. Người đàn ông đầu tiên của em đã phui tay chạy mất. Vì theo đuổi em mà tôi cũng phải mất thời gian khá lâu.

Em lúc đó vô cùng mặc cảm, chẳng còn chút niềm tin nào vào tình yêu. Tôi phải làm nhiều thứ để em có thể tin tưởng được tôi, và tôi cũng cưới được em về làm vợ.

Nhưng rồi tôi lại gặp được cô ấy - tình nhân của tôi. Tôi thực sự bị cuốn vào mối quan hệ này. Tôi không biết phải làm thế nào. Mọi chuyện sẽ đi đến đâu?

Bạn đang đọc truyện *Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Trước khi trở thành vợ tôi, em đã là đàn bà, oan nghiệt thay, chẳng phải là người đàn bà của tôi, em dâng hiến sự trong trắng của mình cho người đàn ông đầu tiên, sau đó hắt phui tay, biến mất dạng. Để theo đuổi em, tôi phải mất một thời gian khá lâu vì em là người

nhạy cảm và vô cùng mặc cảm, khi đó em chẳng còn niềm tin vào tình yêu. Tôi phải làm rất, rất nhiều những điều có thể để em hiểu, lúc đó thật sự tôi yêu em quá nhiều, tình yêu đó có lẽ cả cuộc đời tôi chẳng thể quên được.

Thế rồi tôi cũng cưới được em, vào một ngày mùa hạ đẹp trời. Cuộc sống lúc đó quá viên mãn, em hiền lành, đảm đang, luôn nhẹ nhàng với chồng, lo cho mẹ chồng và cả đứa em chồng lười biếng. Thế nhưng những gì quá êm đềm lại dễ mang lại cảm giác nhàm chán. Em hiền lành quá mức, đảm đang quá tay và dịu dàng quá thể, đôi khi tôi cần một chút bùng bình để được chịu đựng em, cần một chút gọi tình khi lên giường để tình yêu của tôi nồng cháy hơn.

Rồi tôi gặp được cô ấy – à tình nhân của tôi, cô ta quyến rũ, hấp dẫn và đặc biệt rất biết cách hút ánh nhìn và sự quan tâm của đàn ông. Thế là tôi lao vào cuộc tình ngoài luồng, say mê và điên đảo. Tôi quên mất mình đã là đàn ông có vợ, thời gian dành cho gia đình trong tuần chỉ tính bằng phút bằng giây, còn đối với tình nhân – tôi gần như dành trọn. Rồi chuyện gì đến đã đến, em phát hiện, trong một lần tình cờ được tin nhắn trong máy tôi.

Nhưng người nổi điên chẳng phải em, mà là tôi, đêm đó tôi đã tát em vì cái tội tự tiện đụng vào đồ của tôi. Tôi đi khỏi nhà khi trời đang đêm, mẹ tôi thấy ồn ào, chạy lên thì chỉ thấy em khóc, ngoài ra ... em chẳng nói gì thêm. Chuyện gây gổ giữa tôi và vợ ngày càng nhiều, mà toàn là do tôi, tôi say xin, về đập phá và chửi rủa em, trong một lần không cẩn thận, tôi đã đẩy nghiêng em vì cái chuyện em đã-là-dàn-bà trước khi lấy tôi, mẹ tôi nghe thấy và từ đó bà chẳng còn thương em như trước.

Mẹ tôi nghĩ rằng đó là nguyên nhân của việc vợ chồng tôi xung đột, cách đối xử của bà thay đổi chóng mặt. Em trông gầy hơn trước Thế rồi à tình nhân xinh đẹp tôi bắt tôi li dị em để rước cô ta về, tôi không chịu, thế là cô ta ngừng nguẩy, hờn giận. Những điều đó chưa bao giờ tôi thấy ở em, người đàn bà tội nghiệp của tôi. Sau một thời gian dài, tôi dạn ra ở riêng, vì nhà cửa lúc nào cũng ồn ào, em thì chỉ âm thầm chịu đựng.

Từ khi ra riêng, tôi ngày càng chẳng tôn trọng em, đã hơn một lần tôi nói chuyện tình tứ với tình nhân trước mặt em, hơn một lần em thấy tôi đi cùng cô ta, và chẳng phản ứng gì, chỉ cúi mặt và đi thẳng. Đường như em luôn cảm thấy mình là người có tội, thế nên chẳng bao giờ em dám phản kháng lại, chưa một lần ...

Thế rồi em có thai, em nói với tôi với giọng vui mừng mà lâu rồi tôi chẳng nghe được, tôi ôm em vào lòng, bắt chợt khoé mắt cay cay, tôi chẳng biết vì lí do gì, vui vì tôi sắp có con, hay vì tôi cảm thấy thương cho tấm thân em sao gầy quá. Tôi dắt em đi mua đồ, khoác vai em giữa phố đông người và trao em cái hôn nhẹ ấm áp, thế là em cười Điện thoại tôi reo lên từng chập, cô tình nhân tôi gọi.

Nụ cười đang trên môi em bỗng tắt ngấm, ánh mắt vui mừng, sáng long lanh chợt trở về với nỗi buồn như lúc trước.

- Anh ... có việc đột xuất.

- Anh đi đi.

Em chẳng ngăn tôi lại, dù em biết tôi sắp đi đâu, sắp bên ai, sắp làm những gì. Vậy là tôi bỏ em giữa đường phố đông người – khi em đang mang trong mình đứa con của tôi ...

“Anh muốn dừng lại”, sau ngày hôm ấy, tôi nói với à tình nhân như thế. Cô ta khóc lóc, níu kéo, thề sống thề chết ... thế là tôi không nỡ. Vì thế khi vợ tôi bầu bí đến tháng thứ năm, mọi chuyện vẫn như cũ.

” Em về nhà mẹ hai hôm nhé ” – Em nhún như thế khi tôi đang ở công ti, cũng đúng thôi, lâu lắm rồi em chẳng về thăm gia đình, tôi vui về đồng ý.

Ngày hôm ấy, tôi cũng quyết dứt với cô ta – à tình nhân xinh đẹp của tôi. Tiếng chuông cửa bấm in ỏi, tôi ngỡ em về, vội ra mở với lòng ngập tràn niềm vui – tôi đã trở về với em theo đúng nghĩa. Thế nhưng trước mặt tôi chẳng phải người vợ với nụ cười hiền hoà mà là một con đàn bà nồng nặc mùi rượu, cô ta lao vào khóc và hôn tôi tới tấp. Tôi đẩy ra và sau đó là tiếng hét, tru tréo ... thế là buộc lòng, tôi phải kéo cô ta vào nhà. Tình nhân của tôi sau một hồi khóc lóc thảm thiết, cuối cùng cũng đã bình tĩnh.

- Anh bỏ em vì sắp có con à?

- Ừ.

- Vậy em sẽ đợi, khi nào con anh ra đời, chúng ta sẽ quay lại với nhau, phải không?

- Xin lỗi, anh nghĩ mình nên dứt hẳn.

-...

- Anh muốn quay về với vợ mình, cô ấy đã khổ quá nhiều. Em sẽ tìm được người đàn ông khác yêu em hơn anh, còn anh, anh nghĩ mình đã đi xa quá rồi.

- Anh hối hận vì đã yêu em sao, tại sao thế? Rõ ràng em đẹp, em giỏi giang hơn cô ta mà.

- Ừ, nhưng bình yên là cảm giác cả cuộc đời chỉ có cô ấy là có thể mang lại cho anh.

- Em không tin ... EM KHÔNG TINNNN- Em bình tĩnh đi, em về được rồi, để anh đưa em về.- K ... không-...- Có kết thúc, anh cũng phải cho một cái kết như hai kẻ yêu nhau chứ, không được phủ như vậy.

- Em muốn gì?

- Em muốn ở lại với anh đêm nay, chỉ đêm nay thôi.- Không được, có thể vợ anh sẽ về.

- Em xin anh, đây là điều cuối cùng em muốn. Thế rồi cô ta lại khóc và tôi chạnh lòng. Tôi nghĩ vợ sẽ không biết đâu và chỉ đêm nay thôi, ngày mai ... cô tình nhân tội nghiệp kia sẽ không còn ở bên tôi nữa. Và thế là ... tôi đồng ý. Đêm bỗng đổ mưa gió ... có hai kẻ tội đồ trong nhà.

Zalo

Tiếng cửa mở Tôi bàng hoàng. Em chết trân, đôi mắt em đang dán chặt lấy hai thân thể lả lợ. Chẳng một giọt nước mắt nào kịp chảy, em ngã mạnh xuống nền nhà, bịch thức ăn còn nóng hổi từ tay em văng ra, vung vãi khắp. Còi xe cấp cứu reo lên in ỏi, nhói tai và dường như bóp nát cả trái tim tôi. Máu từ chiếc váy hồng em mặc chảy ra ngày một nhiều ... Con tôi!!

Chưa đầy một tiếng sau, mẹ em và mẹ tôi đều có mặt tại bệnh viện. Mẹ em xanh mét, lo cho đứa con bụng mang dạ chửa, mẹ tôi thì luôn miệng hỏi tại sao, tại sao, tại sao Tôi nói cả và cả hai người đều thẳng thốt, họ nào biết con người của tôi lại khôn nạn đến vậy. Thế là mẹ tôi khóc, có lẽ bà hối hận vì đã tàn nhẫn với đứa con dâu quá đỗi tội nghiệp của mình, và bà chẳng thôi ngừng chửi rủa tôi – thằng đàn ông đáng kinh tởm. Mẹ em chẳng nói được gì, bà thất thần hướng mắt về phía cánh cửa màu trắng, cánh cửa mà phía sau đó chỉ có một mình con gái bà vừa gánh gồng nỗi đau đớn quá lớn, vừa đối chọi với lưỡi hái tử thần.

- Xin lỗi gia đình. Chúng tôi đã cố gắng ... nhưng chỉ có thể cứu được người mẹ, đứa trẻ không qua khỏi – Ông bác sĩ già, ánh mắt vừa lúng túng, vừa đau xót, ngập ngừng nói. Hai bà mẹ oà khóc, còn tôi ... tôi chỉ biết đứng đó, tôi vừa giết đi đứa con của mình – Và ... dù đã tiêm thuốc gây mê, nhưng nước mắt của bệnh nhân không ngừng chảy ... rất nhiều. Có lẽ cô ấy đã phải chịu đựng một cú shock quá lớn mà ngay bản thân mình không lường nổi, việc ấy đã gây ảnh hưởng nghiêm trọng quá trình mang thai Tôi hy vọng gia đình hãy động viên và giúp bệnh nhân vượt qua nỗi đau mất con này, có thể khi tỉnh dậy, nếu biết mất đứa con tôi e tâm lý của cô ấy sẽ không được ổn định... Tôi xin chia buồn cùng gia đình.

Mẹ tôi lao vào đánh, chửi, rủa tôi ...

- Mày chết đi, thằng chồng đốn mạt, mày hại chết con mày, mày giết trái tim vợ mày mày không phải con tao ... KHÔNG PHẢI.... KHÔNG PHÁIIIIII... ..

Giọng mẹ tôi khản đi, rồi quá mệt, bà khụy xuống ... Đúng vậy, giá như bà đừng sinh ra đứa con như tôi, tôi sẽ không phải tự tay đập nát gia đình mình như thế này

Ngày hôm sau, em tỉnh! Mẹ em không cho tôi vào vì sợ em sẽ không chịu được. Thế là tôi đứng ở ngoài, bên trong tiếng nấc đau khổ của em vang lên bản bực, những câu hỏi về đứa con xấu số từ miệng em tuông ra liên hồi, em cần hy vọng, em muốn một câu nói không sao, nhưng mọi thứ chỉ là một sự thật đau đớn ... Mẹ em và mẹ tôi chỉ biết khóc, chỉ biết an ủi ...

Không cảm lòng được, tôi bước vào, tôi muốn vuốt ve nỗi đau của em. Thế nhưng, vừa thấy tôi, đôi mắt đầm nước của em long lên đáng sợ, trong đó chứa từ nỗi đau, chịu đựng đến nỗi oán hận, căm thù ... chưa bao giờ em nhìn tôi như thế, chưa bao giờ. Em gào hét, tiếng hét xé cả không gian im lặng

của bệnh viện, tiếng thét đau đớn, tiếng thét hận thù, tiếng thét đòi con ... Mắt em đỏ lên và em giãy giụa, em muốn tuông ra khỏi giường, em muốn giết tôi Các bác sĩ ủa tới, kéo tôi ra, tôi không muốn ra, thà tôi để em giết đi còn hơn phải đối mặt với chính mình lúc này. Cánh cửa đóng sầm lại, đau điếng, chỉ còn tiếng thét của em, thế rồi người dần ... người dần. Họ lại tiêm cho em thuốc an thần, thuốc gây mê.

- Nó không còn nói được nữa. Mẹ em nói gọn lỏn như thế. Ánh mắt của bà không oán không hận nhưng lại chứa cả đại dương đau thương vì xót con.

- Vì sao ... hả mẹ?

- Bác sĩ nói do chấn động tâm lí ... có lẽ trong tiềm thức, con bé không muốn tiếp xúc với

ai nữa.

- ...

- Khi xuất viện, nó sẽ về ở với mẹ ...

- Vâng ạ.

- Từ đây cho đến khi tâm lí nó ổn định, con hãy chuẩn bị đơn li hôn đi

Câu nói mẹ tuông ra lạnh lùng, bất giác tôi không đứng nổi. Quỳ thụp dưới chân bà, tôi van xin.

- Mẹ, xin mẹ đừng bắt con làm thế, con muốn chuộc lỗi.

- Có những lỗi lầm có thể tha thứ, tuy nhiên có những lỗi lầm cả ngàn đời cũng không thể nào rửa sạch được, và con đã gây ra một lỗi lầm vượt quá sự bao dung và thứ tha của con gái mẹ.

- Con không cần tha thứ, con chỉ xin mẹ cho con ở bên cô ấy, con chỉ cô ấy từ xa cũng được, xin mẹ đừng bắt con làm đơn li hôn

- Nếu con yêu nó, thì lúc đầu đừng đối xử với nó như vậy, mẹ nghĩ mọi chuyện đã muộn quá rồi ... Tôi nghe tiếng tim tôi đứt đoạn, mắt tôi nước cứ chảy, tôi không muốn, không muốn không muốn

Ngày em ra viện, tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn em, trông em như một cây khô sắp gãy, yếu ớt, phải nhờ sự giúp đỡ của các cô y tá kia mới có thể vào xe được. Em của tôi – Người đàn bà của tôi Những ngày sau đó, tôi như một xác rỗng không hồn, lang thang đầu này đây kia chẳng ngừng nghĩ. Công việc của tôi bị trì trệ tôi cũng chẳng quan tâm, tôi đã gần như mất hết, thế nên, thôi muốn mất hết ... cho trọn vẹn ... Thế rồi à tình nhân khốn nạn của tôi lại đến ...

- Anh ...

- Cô đi đi.

- Không ... em sẽ ở đây, bên anh.

- Chưa đủ sao.

- ...

- Vì hai kẻ đáng nguyên rủa như tôi và cô mà một người phụ nữ đã phải chịu nỗi đau tột cùng cuộc sống, mà một đứa trẻ chưa kịp chào đời đã phải ra đi, thế chưa đủ sao.

- ...

- Chưa đủ sao, chính tay tôi bóp nát hạnh phúc gia đình tôi CHƯA ĐỦ SAO ... CHƯA ĐỦ SAO ...

Tôi gào khóc như một kẻ điên, cô ta chạy đến, ôm chặt và thốt lên một câu đáng dâm trầm nhất.

- Ta sẽ xây dựng một hạnh phúc khác. Anh sẽ quên đi người phụ nữ đó, đứa trẻ đó thôi ...

Cái xô mạnh làm cô ta té bật gong, tôi cười mỉa mai cho cái câu ” một hạnh phúc khác “

- Thứ đàn bà như cô ... tàn độc và vô lương tâm hạnh phúc khác à? Tôi sẽ giết nếu cô dám nói thêm một lần nào với tôi câu đó nữa.

Thế rồi tôi quay lưng siêu vẹo bước đi, bỏ lại tiếng khóc chưa dứt phía sau.

Trong men say, có một người đàn bà già nhẹ nhàng dịu tôi vào nhà. Đun nước ấm và lau mình cho tôi. Mắt tôi hé mở, và thấy tóc bà ấy bạc hơn khá nhiều

- Mẹ à ...

- Ủ, chứ ai nữa.

- Mẹ ...con biết lỗi rồi...Mẹ tôi đau lòng, chỉ xoa đầu như khi tôi còn nhỏ chứ chẳng biết nói gì hơn.

- Mẹ ...

- Ủ, mẹ đây.

- Tội con không tha thứ được phải không.

-...

- Mẹ ... con không muốn mất thêm cô ấy..

- Có ngàn lỗi lầm trong nhân gian được tha thứ bằng sự khoan dung có trong những trái tim chứa đầy tình yêu thương của con người, con ạ. Mẹ không dám chắc con đâu sẽ tha thứ cho con, nhưng mẹ cũng không nỡ dập tắt niềm hy vọng cuối cùng của con, con hãy làm những điều mà con nghĩ nên làm, nếu không được chấp nhận, thì đâu gì cũng rửa được phần nào tội lỗi của con.

Cánh cửa mở dần ra:

- Con đến đây làm gì?

- Con muốn ... nhìn cô ấy một chút thôi mẹ.

- Nó vẫn vậy thôi, chưa khá hơn được, con vào sẽ chỉ làm nó tồi tệ hơn.

- Dạ mẹ ... vậy mẹ chuyển bó hoa này dùm con được không. Cô ấy rất thích hoa hồng vàng ...

- Ủ, đưa cho mẹ, thôi con đi làm đi. Ngày thứ nhất, tôi mang bó 99 bông hoa hồng vàng đến, loài hoa mà em thích nhất, nhưng chỉ nhìn em một tí thôi cũng không thể ... Từng ngày, từng ngày cứ trôi qua một cách lặng lẽ, em xa tôi vón vẹn gần một năm, trong một năm đấy, tôi không biết đã gửi cho em biết bao nhiêu bông hồng vàng, vậy mà cánh cửa ấy vẫn đóng sầm với tôi. Hôm nay, khuôn mặt quen thuộc vẫn ra mở cửa:

- Cô ấy sao rồi mẹ?

- Nó khá hơn chút rồi.

- Vàng, vậy tốt quá.

- Con cũng bận nhiều việc, không cần ngày nào cũng đem hoa đến đâu.

- Không sao mẹ, con đi nhé.

- Ủ

Nói đoạn, mẹ em nhanh tay khép cửa, vẫn như mọi hôm thôi. Tôi bước đi, chậm rãi như muốn có ai níu chân như và ... thật nhỏ thôi, có tiếng cửa bạc nhẹ ra.

Em – Tôi quay đầu lại và thấy em, tôi vui mừng đến quên mình đang ở đâu, rồi dường như em muốn nói điều gì đó, em đang chạy ra

RẦM!!!!!! Chỉ còn một đoạn nữa thôi ... nhưng cuối cùng tôi vẫn chưa chạm em được.

Chiếc xe tải đã không tránh được, tất cả đều bất ngờ quá. Bên quan tài tôi, mẹ khóc thầm thiết, đau đớn tột cùng. Ai cũng xót thương, mắt ai cũng đỏ mứa. Riêng em – với những mức vượt ngưỡng nỗi đau, em lặng câm. Sau ngày ấy, đêm nào tôi cũng được ngắm em, nhưng em ngủ rất ít. Thời gian chính, em chỉ nhìn bức ảnh lúc chúng tôi mới cưới, rưng rưng – và chìm ngập trong hạnh phúc. Mỗi khi em khép mắt, tôi lại xót, nước mắt như những giọt đau vo thức, cứ tuông mãi. Khẽ nhẹ tôi vuốt má em ... bất giác em tỉnh dậy, trong đáy miệng đã hai năm chưa bao giờ mở nắp máy:

- Anh đó à ...

Tôi sắp tan biến, trời mưa to, mắt em tìm kiếm hoảng loạn. Thế rồi ... em nhìn thấy tôi, đôi mắt nhìn tôi đau khổ. Hình bóng tôi mờ nhạt, điều cuối cùng

tôi nghe được là:

- Đừng biến mất ... Gió đông mãi thổi Tôi xin ngừng

Đừng làm lạnh thêm – Em đang mang tang

Tang người đàn ông ... làm em khóc bằng máu

Tang đưa con thơ ... chưa lần nào gọi em bằng mẹ...

Gió đông tôi xin tôi xin hãy ngừng đi

Đừng gào thét ... Trái tim em đã vỡ rồi

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Anh Xin Lỗi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.